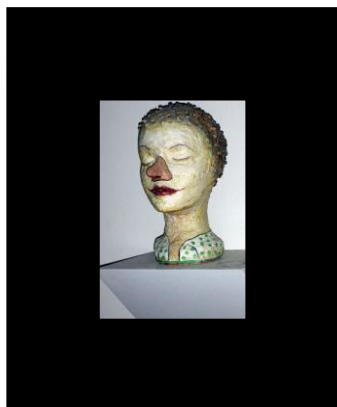

Denne historie er skrevet som oplæg til et foredrag jeg holdt i 2010 for mine kolleger i senior-klubben i Scandinavian IT. Under temaet "Et liv udenfor SAS" bliver (eller blev) der hvert år udvalgt en person som fik udfordringen at holde en halv times foredrag om sig selv og alt andet end SAS og IT.

Susannes Historie

Hvor mange af jer kan huske hvor I var den 22 nov. 1963?

Det var den dag J.F Kennedy blev skudt!

Jeg var i Beirouth i Libanon. Jeg arbejdede på "Casino du Liban". Jeg optrådte som Artist; Springbrætsakrobat.

Jeg optrådte sammen med min familie: Min far, min mor, mine to fætre, som var et par år ældre end mig selv, og deres mor, som var min tante. Vi var 6 personer. Vi havde været 7 - en gang! men dengang, i 1963, var vi 6.

Casinoet lå nord for Beirouth, helt ud til Middelhavet. Det var meget besøgt af Olie Sheiker og andet "godt folk". Mange lignede Saudier, jeg ved ikke om de var det, men for mig så de sådan ud.

En gang hver aften kørte der et Floor show hen over scenen, mens kasinoets gæster spiste sofistikerede retter i salen. Der var Strudsfer, lange ben i netstrømper og bare bryster. Imaginære vulkaner og vandfald fyldte scenen. Langlemmede engelske mannequiner, og dansere. Danserne viste ben og mannequiner viste bryster, og så var der os!

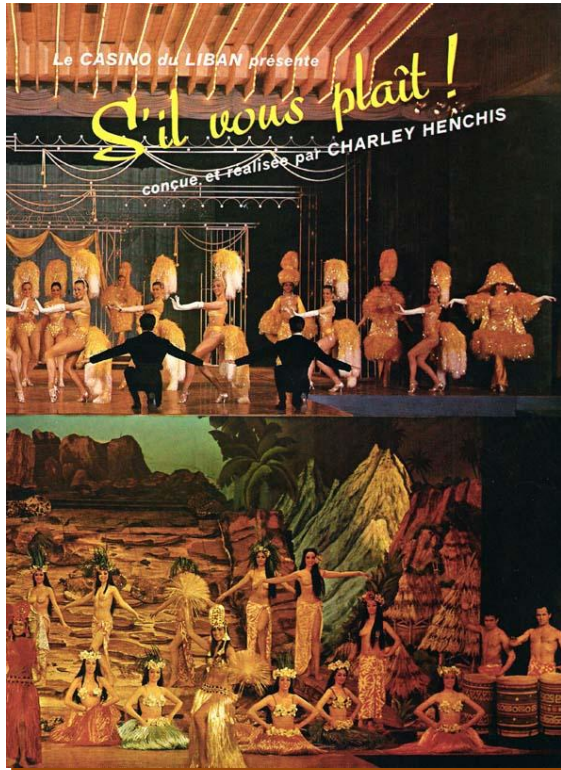
Vi var 3 artistnumre, som skulle bryde ensformigheden; en kvindelig artist fra Japan med solo cyklenummer. 2 franskmænd, som bare kunne det der med at stå på hænder - på de mest kunstfærdige måder, og så var der os; Springbræt akrobater fra Danmark. 6 i alt: 2 flyvere - 2 fangere og 2 der sendte flyverne ud i rummet.

Jeg var én af flyverne; Jeg var 19 år - den gang, og havde allerede lagt nogle års artistkarriere bag mig.

Vi brugte det lidet nordisk klingende navn: *"The Walgardi's"*

Walgardi kom af Walgard, som var ét af min fars fornavne. Han var opkaldt efter en Islandsk læge, som efter sigende havde en stor andel i at han overlevede sin fødsel i 1921, så nordisk var det nu alligevel, det navn der.

Men hvordan var det kommet der til? Er der sikkert nogle der funderer over! Hvordan bliver man springbræts akrobat? Hvor gammel var du? Og meget andet!

”Casino du Liban, Beirouth”

Forhistorien var følgende:

En gang i midten af 30'erne kom der en Italiensk Artist trup til Danmark. De optrådte i København og fortsatte rundt i Danmark resten af sommeren.

I København var der blandt publikum en meget ung mand på 16-17år, som blev så betaget af alt det de kunne lave fra deres springbræt, at han opsøgte dem hver dag efter skole. Han blev inviteret indenfor, lærte dem at kende, han begyndte at træne med dem, og inden sommeren var ovre blev det aftalt, at han skulle lære hos dem. Han så at sige fløj ud af skolen og blev på kort tid en meget dygtig springbrætsakrobat.

Den unge mand var min farbror. Hans beslutning den gang skulle senere komme til at få indflydelse, også på mit liv. Hjemme sad hans lillebror (som var min far) og havde kun et ønske; nemlig at blive Artist som sin storebror. Men nu sagde min farmor og farfar stop. “Enough is Enough“ - 'En søn rejsende rundt i Europa, var nok. Min far måtte pænt holde sig på måtten og fik anvist en uddannelse som professionel soldat i forsvaret, hvor familien i forvejen havde sine rødder.

Min farbror fik en flot karriere. Han fik opbygget sin egen artist-trup og rejste tidligt til USA hvor han i mange år optrådte med en dansk akrobat trup, som han selv havde trænet og stablet på benene.

Specialet var Springbræt!

Hvis man forestiller sig en vippe, hvor 'en eller to personer, fra en piedestal, springer ned på den høje ende af vippet, mens der i den anden står en eller to personer klar til at lade sig skyde op i luften og lave forskellige formationer eller saltomortaler, inden der skal landes på skuldre i 3. Mands højde - eller hvad med en stol på en 5 meter høj stang (som man i fagkredse kalder en Perch) - eller andre kunsthæder. Man kan lave enkelte, dobbelte og triple-saltomortaler med hel eller halv skrue, og hvad man eller kan komme på. Det ser meget let ud, men i grunden er det ret besværligt, og ikke altid helt ufarligt.

”Lissabon”

I 1955 kom han (min farbror, altså) til Europa, hvor han en sommer optrådte i Blackpool i England. Min far's længsel var ikke gået i glemmebogen, så den sommer rejste min familie til England på sommerferie og besøgte min farbror og tante, og mine fætre.

Der, den sommer, mens jeg legede med mine 2 sjove fætre som havde levet det meste af deres liv i USA - besluttede min far og farbror, at de skulle lave et springbrætnummer med deres koner og tre ældste børn. Jeg var den yngste, men lige indenfor den af dem selv accepterede aldersgrænse. Jeg var 11 år!. Rollerne blev fordelt. Min mor og tante skulle hoppe ned i den høje ende af springbrættet. Min far og farbror skulle gribe, enten stående på hinandens skuldre eller fægtende med en 5 meter høj Perch-stol. Mine to fætre og jeg skulle så skydes af og lande i de mere eller mindre spektakulære opstillinger.

For min del startede træningen allerede da jeg kom hjem fra ferien i Blackpool. Hjem fra skole og i gang med nogle timers træning, hver dag. Et år senere kom min tante hjem med mine fætre, mens min farbror fortsatte i USA med at turnere med sin artist trup. Min far startede træningen med os alle sammen, og da min farbror kom hjem 2 år senere, var alle ved at være klar, og vi kunne starte vores første engagement. Mens de sidste detaljer blev pudset af, optrådte min farbror for sidste gang med sin trup Amandis i Cirkus Schumann, i cirkusbygningen på Axel Torv i København.

Når man trænede nye spring var man udstyret med det man kalder en "Lonsje". Det var et snoreværk der var spændt fast på et bælte, som blev sat fast på personen der skulle sendes op. Snoretrækket gik op og hen over loftet, blev samlet i den ene side, så der på gulvet ved siden af springbrættet kunne stå en person og holde i snorene, hvis noget gik galt. - Og det gjorde der jo indtil man havde lært det. Når det skete, så blev snorene strammet, og så hang man der i luften og dinglede.

Jeg var 13-år!

Da Schumann sluttede sin sæson den sommer, var vi klar. Første gang jeg optrådte var i Landsbyen i Lorry. Det gik nogenlunde godt. Vi var der en måned. Jeg gik i skole om dagen og optrådte om aftenen. Det startede småt, så jeg fortsatte i "2. Mellem", som det hed den gang. Men så gik det ikke længere.

Vi fik vores første engagementer i udlandet i 1958, og så blev jeg taget ud af skolen.

Det var jeg ikke helt glad ved, men der var ligesom ikke rigtig noget valg.

Det blev til 7 oplevelsesfulde år. "For better & Worse"

“Göteborg”

1959 - fra 7 til 6 personer

De første 2 år var vi 7 personer på scenen, men i 1959 døde min farbror af et hjerteinfarkt. Han faldt om på scenen i Helsingfors. Vi var færdige med vores nummer, var trådt frem til scenekanten, for at modtage den sidste applaus, og så væltede min farbror lige så stille ned på gulvet!

Han havde altid elsket at “Klown’e” , så det var til tider svært at finde ud af hvad der var “spil” og hvad der var virkelighed. Jeg stod lige ved siden af ham, og troede først han var i gang med en af sine hyppige stunts. Så jeg spillede hans spil, og gestikulerede at han skulle rejse sig igen..... Men det skulle han ikke mere !!!!!

Ikke særlig dramatisk, men ret chokerende må man sige.

Næste dag malede de Københavnske Aviser historien med overskrifter som: “Dansk artist død for åbent tæppe“ og lignende delikatesser. Det var ret chokerende. Vi besluttede at fortsætte uden min farbror. “The show must go on” som man siger. Publikum må ikke kunne se at “klovnen græder”!

Nogle af vores numre måtte re-designes, men det lykkedes at komme på benene efter en ganske kort pause.

Vi optrådte i det meste af Europa

Casinoet i Rom - Villa Borghese - Nærmest at beskrive som en udendørs natklub.

Der husker jeg en Amerikansk tryllekunstner, der pakkede 30 duer ind i Smokingen inden han gik på scenen, og så tryllede han dem ellers frem én efter én, på en ret elegant måde.

Der var Sportshalle i Berlin hvor vi optrådte en måned.

Der var Kaberet'er og Varieté'er.

I København var det f.eks Valenzia på Vesterbrogade. (Kan I huske, det lå lige ved Teater Passagen). Vi optrådte på plænen i Tivoli (Der mener min Jørgen en gang at have set mig optræde, uden dengang at vide at han skulle komme til at leve det meste af sit liv med mig.) Tivoli Karolinelund i Ålborg - Odense Tivoli og Zoo. Danmark, Norge og Sverige og Finland. Det var mest om sommeren, når der var gang i Tivoli, og folkeparker.: Folkeparkerne i Stockholm, Göteborg, Gävle, Furuviik. Peacock Teatret i Helsingfors Tivoli blev det til.

TV betalte godt, og det samme gjorde engagementer i film. Vi nåede vel at optræde 10-15 gange i TV shows rundt omkring i Europa, og blev filmet 4-5 gange til spillefilm. Den ene blev optaget i Moulin Rouge i Paris og havde Jacques Tati i hovedrollen, som dengang var en kendt komiker og skuespiller i Frankrig.

Paris: Olympic Music Hall, Garmont Palace, Moulin Rouge. Casinoer i Schweiz; Interlaken, Bern, Zurich, Geneve -

Tilsvarende i Frankrig; Divonne. Aix-Les-Bain og ved Middelhavet: Nice, Cannes, Juan les Pins, Monte Carlo. Den Spanske Riviera, Madrid og Lissabon. Vi optrådte i stort anlagte shows eller det kunne være udendørs natklubber, kabareter og teatre.

Engagementer på alt fra en enkelt aften til 3 og 6 måneders varighed. Jo kortere varighed, des højere pris - Det var reglen. En kontrakt på en enkelt aften kunne give det samme som en hel uge. - "Klubdage" blev det kaldt. De var hyppige, men svære at få til at hænge sammen rent geografisk, for hvis man skulle rejse 2000km. For at komme frem til en enkelt forestilling, blev den højere betaling hurtigt ædt op af spildtid og rejseomkostninger.

Kendisserne

Sådan en "single" forestilling fik vi en gang i San Remo på den Italienske Riviera, det var med **The Beatles**.

Opgaven kom med ultra kort varsel. Vi var i Cannes, hvor vi netop havde sluttet et engagement på Casinoet, og skulle ha' nogle dage til at gå inden vi skulle videre. Min far var på besøg hos en af de Empresario'er, som formidlede vores kontrakter, og her fik han tilbudt en kontrakt på at optræde samme aften i San Remo, som opvarmning til en Beatles koncert. Det blev lidt indviklet, for som sagt var det en af vores fridage, og den ene af mine fætre havde fundet sig en romance i Nice, så han var stukket med bussen til Nice for at tilbringe dagen på stranden, med, hvem det nu var ????

Det var inden mobiltelefonens tid, så det var ikke nogen let sag at finde en ung elskovssyg hankat på stranden i Nice. Planen blev, at jeg sammen med min anden fætter skulle tage bussen fra Cannes til San Remo (En tur på omkring 1½ time) Under armen havde vi vores nodesæt, og opgaven var at holde generalprøve med orkestret, for at få gennemspillet vores musik, og sætte musikkerne ind i de nødvendige "special effekts" i musikken. Det kunne være trommesoloer og andre effekter der skulle medvirke til at forhøje spændingen eller skabe andre specielle iscenesættelser.

Det lykkedes min far at finde min anden fætter i Nice, og vi gennemførte forestillingen som aftalt. Sommernat, udendørs, vildt mange mennesker, og så The Beatles på scenen. Det var ikke nogen kedelig ungdom.

Edith Piaf

I Frankrig var det ikke ualmindeligt den gang, at når de rigtig store navne skulle på scenen, så blev der indledt med forskellig optræden - som en slags opvarmning kan man vel sige. På den måde oplevede vi f.eks. at optræde med Edith Piaf en uge på et Teater i Marseille. Senere i 1963 optrådte Edith Piaf på det der skulle blive hendes allersidste optræden i Olympic Music Hall i Paris. Den første, eneste, og sidste gang hun sang "Non, je ne regrette rien" fra scenen. Olympic Music Hall i Paris var "STEDET" i disse år. Og også den aften optrådte vi i første del af showet. Normalt var det sådan, at man som optrædende havde lejlighed til at opleve koncerten fra kulisserne, så hvis det var nogen man kunne li at

se på eller lytte til, så trak man op til kulisserne og fik sin del af forestillingen, og så fik man jo samtidig lejlighed til at "snuse" til de rigtig store stjerner. Men den aften skete der noget anderledes. For det første havde ingen set Edith Piaf inden forestillingen, og da jeg troede jeg skulle snige mig ind i kulisserne og opleve hende live (hvad jeg jo før havde gjort) så var hele Back-Stage lukket af. Ingen adgang !!!! Ingen måtte se eller møde Edith Piaf på nært hold. Senere lærte verden, at hun på det tidspunkt var færdig som menneske, hun var totalt forsumpet i sprut og narko, og kun hendes læge kunne stable hende på benene, så hun kunne gennemføre sit show. Hvordan det blev ved jeg ikke, og jeg husker ikke at have mødt anmeldelserne, men Edith Piaf døde, få måneder efter fra sin tragiske skæbne. Så der var altså en forklaring på hvorfor ingen måtte se hende udenfor scenen - På denne hendes sidste store forestilling.

Ja, så var der **Maria Callas** - de tidlige 60'ers store Opera Diva, som var ny kæreste til den hovedrige græske skibsræder **Onassis**. De holdt hyppigt til på Kasinoet i Monte Carlo i de år. Og der optrådte vi næsten lige så hyppigt i Kabaret'en. I 3-4 år var vi desuden fast inventar på Nytårs Galla Show'et på Hotel de Paris i Monte Carlo, som ligger skråt over for

Casinoet. Her var Fyrst Reinier af Monaco og hans Amerikanske frue; Grace Kelly faste gæster Nytårs Aften.

Men vores Monte Carlo karriere ebbede ud, blandt andet af en årsag, som jeg her skal berette:

Vi havde en af vores så hyppige kontrakter på at optræde en måned i Kasino kabaret'en.

Det nye var at Stenrige Onassis var dukket op med sin nye Muse, Maria Callas. Og da hun havde set os 'en gang var det slut. Hun synes bare det var for farligt og så meget af alt muligt andet, at hendes svage nerver ikke kunne tåle at vi kom på scenen når hun

var i lokalet. Og sådan blev det!

De var hyppige gæster i Kabaret'en, så når vi mødte til forestillingerne de næste uger lærte vi os at orientere os om hvor vidt Maria Callas var gæst i lokalet - Og var hun det, var det bare at gå igen, for så skulle vi bare ikke optræde..... Så enkelt var det. Betaling fik vi alligevel, som om vi havde optrådt fuld tid, med det forholdt sig bare sådan at Kasino'et ikke overtrådte deres store kunders ønsker. Sådan!!!

I Bruxelles optrådte vi med **The Platters** - I Cannes optrådte vi med **Charles Aznavour**.

For det meste gik det godt.

Og vi blev skånet for de værste ulykker, og så gik det jo alligevel galt ind imellem.

I Casino du Liban i Beyrouth, ramte jeg en dag mod loftet og sparkede nogle lypærer ned med min ene fod. Det var ikke så meget det med lypærene, det der var værre var, at jeg var på vej til at skulle lave en dobbelt saltomortale, men blev så pludselig stoppet i min drejning, og landede, tør jeg vist godt sige, ret uordentligt, et aldeles forkert sted.

Jeg fik ondt, men slap med skrækken - Men det er pokkers mange tanker man kan nå at tænke når man som en stækket fugl drøner mod gulvet med en aldeles ukontrolleret og høj fart. Men som I ser, så gik det! Jeg står her endnu!!!!

"TV I Tivoli" med Volmer Sørensen. Kan I huske ham? Det var vel omkring 1958. Vi skulle TV-optages i Tivoli's Koncertsal, og til generalprøve drønedede jeg ned i orkestergraven. Jeg var lige ved at rive Volmer Sørensen med mig. Jeg ved egentlig ikke hvad han lavede der, men han lovede at det ikke skulle gentage sig. Han var væk da vi kom til de rigtige optagelser, så vi kom i "Kassen" uden uheld.

I 1963 fik jeg Oscar i Frankrig som årets bedste artist!

Det var i Bordeaux, og der er en lidt sjov historie knyttet til den oplevelse. Vi havde en 14-dages kontrakt med Cirque Amar, mens de under stor pressedækning fik afviklet den årlige Oscar uddeling.

Det var ikke ualmindeligt at de omrejsende cirkus i Frankrig og Italien hyrede förstærkning, i form af ekstra numre, når cirkus skulle spille i de større byer. Og vi hørte til blandt dem der indimellem fik disse tilbud. Årets Oscar skulle overrækkes ved afslutningen på en stor Gallaforestilling, efter at alle havde optrådt. Vi var sidste nummer - Jeg syns' der var spændende, og jeg skulle i hvert fald ikke gå glip af noget, så da vi var færdige spurtede jeg ud for at finde mig en plads hvor jeg kunne overvære oscar overrækkelsen..... Yes!

Der blev lidt tumult, for ingen kunde finde mig - Jeg sad jo helt oppe bag ved og ventede på at se - hvem det blev !!!! Jeg havde jo aldrig troet at det var mig..... Det viste sig at min far vidste det, men havde af gode grunde holdt det for sig selv, og aldrig så meget som antydte at jeg kunne være kandidat. Nå, men det lykkedes, vi fandt hinanden, og jeg fik overrakt min Oscar.

Jeg plejer at sige; At hvis man slår mig op i livets kartotek, så står jeg under diverse

Nye Tider!

Men det kunne jo ikke blive ved på den måde - Syns jeg.

Jeg kunne ikke rigtig se nogen fremtid!

Hvem forestiller sig at skulle springe rundt som akrobat som 50-åring? Nej vel? Jeg kunne heller ikke se fidusen.

Jeg var blevet 20 år, og jeg besluttede, efter samråd med min mor, at "sige op" hvis man kan kalde det sådan. Men i alle fald fortalte jeg min familie i januar 1965, at jeg ville slutte ved udgangen af året! Nytår 1965, så skulle det være slut.

De lyttede til hvad jeg sagde, men reagerede ikke på det. Hen på efteråret fik min far tilbudt et engagement i USA på 3-måneders varighed, men med gode muligheder for at forlænge kontrakten. Alle jublede, men da jeg mindede dem om at jeg jo ville slutte ved årets udgang, og havde tænkt mig at rejse hjem til Danmark tog jeg vist pipet fra det meste af familien.

Men sådan blev det. Min Artist karriere sluttede efter lige godt 7 år. Min sidste optræden var Nytårsaften 1966 på kabaret Chikito i Bern.

Er der nogle af jer der kan huske hvor I var den 20 juli 1969?'

Det var den dag Niel Armstrong landede på månen.

Jeg var i Tunis. Jeg var udstationeret som Stewardesse. En såkaldt Korttids stationering på 8 uger. Jeg fløj én gang om ugen fra Tunis til Monrovia i Libyen, og retur.

Eftermiddagsflyvning over Sahara, nattesøvn i Monrovia, og retur til Tunis næste dag. "Det var enormt Hårdt" kan I vel næsten forestille jer. 5 dage på ryggen, og så to gange 5 timers flyvning, frem og tilbage med et kort hvil ind imellem.

Jeg havde været Stewardesse i SAS siden marts 66, og måske var det ventet at jeg også ville snakke lidt om det! Men jo mere jeg tænkte over det, så kom det mig for at I jo næsten ved lige så meget om flyvning, som jeg gør. Så det springer jeg over.....

Da jeg havde fløjet i næsten 7 år skete der lidt af det samme som da jeg sluttede som artist. Jeg kunne ikke rigtig se min fremtid. Hvem kan se sig selv som 50-årig Stewardesse? Nej vel? Det kunne jeg heller ikke.

Så da jeg fik muligheden for at tage på det man dengang kalde PUCA orlov - Så slog jeg til. Efter en periodes studier og teori tog jeg 3 måneders orlov med tilbud om 3 måneders praktik i SAS's EDB-afdeling. Og så var det at jeg aldrig kom der fra !!!!!

Ja, det var så min historie. Mine 2 fætre, som jeg optrådte med, kan nogle af jer have mødt om sommeren som kontrollører i Tivoli - og ja, mig, kunne I altså møde her på gangene i Scandinavian IT- Men nu er vi alle 3 pensionerede på én eller anden måde.

Og jeg siger som i **Edith Piaf's sidste sang:**

Non, je ne regrette rien

